

i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., nie ma zastosowania do zamówień publicznych udzielonych przed wygaśnięciem terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 2007/66.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 listopada 2011 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej**

(Sprawa C-379/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ogólna zasada odpowiedzialności państw członkowskich z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, od których orzeczeń nie przysługuje środek prawny — Całkowite wyłączenie odpowiedzialności państwa za szkody wynikające z wykładni przepisów prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów dokonanej przez sąd, od którego orzeczeń nie przysługuje środek prawny — Ograniczenie w prawie krajowym odpowiedzialności państwa do przypadków winy umyślnej lub poważnego uchybienia ze strony takiego sądu)

(2012/C 25/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro i M. Nolin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, i G. De Bellis, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie ogólnej zasady odpowiedzialności państw członkowskich z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, od których orzeczeń nie przysługuje środek prawny — Odpowiedzialność ograniczona do przypadków winy umyślnej lub poważnego uchybienia

Sentencja

1) Republika Włoska,

— wyłączając całkowicie odpowiedzialność państwa włoskiego za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa Unii Europejskiej przez sąd, od którego orzeczeń nie przysługuje środek prawny, gdy naruszenie to wynika z wykładni przepisów prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów dokonanej przez ten sąd, oraz

— ograniczając tę odpowiedzialność do przypadków winy umyślnej lub poważnego uchybienia,

na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 legge n. 117 (sul) risarcimento dei danni cagionati nell' esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati (ustawy nr 117 o sposobach naprawienia szkód wyrządzonych w ramach wykonywania wymiaru sprawiedliwości oraz o odpowiedzialności cywilnej sędziów) z

dnia 13 kwietnia 1988 r., uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy ogólnej zasady odpowiedzialności państw członkowskich z tytułu naruszenia prawa Unii Europejskiej przez sądy krajowe, od których orzeczeń nie przysługuje środek prawny.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bruchsal — Niemcy) — postępowanie karne przeciwko Özlemowi Garenfeldowi

(Sprawa C-405/10) (¹)

(Ochrona środowiska naturalnego — Rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 i 1418/2007 — Kontrola przemieszczania odpadów — Zakaz wywozu używanych katalizatorów do Libanu)

(2012/C 25/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgericht Bruchsal

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Özlem Garenfeld

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Amtsgericht Bruchsal — Wykładnia art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190, s. 1) oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącego wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów (Dz.U. L 316, s. 6) — Zakaz wywozu odpadów przeznaczonych do odzysku objętych kodem B1120 (katalizatory) do Libanu

Sentencja

Artykuł 36 ust. 1 lit. f) i art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczącym wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli

transgranicznego przemieszczania odpadów, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 740/2008 z dnia 29 lipca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że wywóz z Unii Europejskiej do Libanu odpadów przeznaczonych do odzysku objętych kodem B1120 zawartym w wykazie B części I załącznika V do rozporządzenia nr 1013/2006 jest zakazany.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Queen's Bench Division) — Zjednoczone Królestwo) — Deo Antoine Homawoo przeciwko GMF Assurances SA

(Sprawa C-412/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Prawo właściwe dla zobowiązań pozaumownych — Rozporządzenie (WE) nr 864/2001 — Zakres zastosowania ratione temporis)

(2012/C 25/23)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Queen's Bench Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Deo Antoine Homawoo

Strona pozwana: GMF Assurances SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Queen's Bench Division) (Zjednoczone Królestwo) — Wykładnia art. 15 lit. c), art. 31 i 32 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. L 199, s. 40) oraz art. 297 TFUE — Zakres zastosowania ratione temporis — Zakres zastosowania przepisów dotyczących zdarzeń powodujących szkodę

Sentencja

Artykuły 31 i 32 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) w związku z art. 297 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy ma obowiązek stosować to rozporządzenie jedynie do zdarzeń powodujących szkodę, które nastąpiły od dnia 11 stycznia 2009 r., zaś ani dzień wytoczenia powództwa odszkodowawczego, ani dzień ustalenia przez sąd rozpatrujący sprawę prawa właściwego nie mają wpływu na określenie zakresu zastosowania tego rozporządzenia w czasie.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 listopada 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patents Court) — Zjednoczone Królestwo) — Georgetown University, University of Rochester, Loyola University of Chicago przeciwko Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks

(Sprawa C-422/10) (¹)

(Produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 — Warunki uzyskania świadectwa — Pojęcie „produktu chronionego na podstawie patentu podstawowego pozostającego w mocy” — Kryteria — Dodatkowe lub inne kryteria dla produktu leczniczego obejmującego więcej niż jeden aktywny składnik lub dla szczepionki skojarzonej („multi disease vaccine” lub „vaccin multivalent”))

(2012/C 25/24)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patents Court) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Georgetown University, University of Rochester, Loyola University of Chicago

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1) — Przesłanki uzyskania świadectwa — Możliwość przyznania dodatkowego świadectwa ochronnego pojedynczemu składnikowi aktywnemu lub mieszaninie składników aktywnych w sytuacji, gdy patent podstawowy pozostający w mocy chroni pojedynczy aktywny składnik lub mieszaninę aktywnych składników, w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia.

Sentencja

Artykuł 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że z zastrzeżeniem spełnienia również innych wymogów przewidzianych w tym artykule nie sprzeciwia się on temu, by służby państwa członkowskiego właściwe w dziedzinie własności przemysłowej wydały dodatkowe świadectwo ochronne w odniesieniu do aktywnego składnika, określonego w zastrzeżeniach powołanego patentu podstawowego, jeżeli produkt leczniczy, którego zezwolenie na obrót przedłożono na poparcie wniosku o wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego, zawiera nie tylko ten aktywny składnik, lecz także inne aktywne składniki.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.